

benyújtott kereset tárgyában a Bíróság (ötödik tanács), tagjai R. Silva de Lapuerta, a tanácselnök, J. Makarczyk és P. Kūris (előadó) bírák, főtanácsnok: F. G. Jacobs, hivatalvezető: R. Grass, 2005. március 10-én meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

1) Mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférésről, valamint azok összekapcsolásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/19/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek („hozzáférési irányelv”), az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek („engedélyezési irányelv”), az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek („keretirányelv”), az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek („egyetemes szolgáltatási irányelv”), a Luxemburgi Nagyhercegség nem teljesítette az ezen irányelvekből eredő kötelezettségeit.

2) A Luxemburgi Nagyhercegséget kötelezi a költségek viselésére.

(¹) HL C 190., 2004.7.24.

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(ötödik tanács)

2005. március 10.

a C-240/04. sz., az Európai Közösségek Bizottsága kontra Belga Királyság ügyben (¹)

(Tagállami kötelezettségesség – 2002/19/EK, 2002/20/EK, 2002/21/EK és 2002/22/EK irányelvek – Elektronikus hírközlő hálózatok és szolgáltatások – Az előírt határidőn belüli átültetés elmulasztása)

(2005/C 115/16)

(Az eljárás nyelve: francia)

A C-240/04. sz., az Európai Közösségek Bizottsága (meghatalmazott: M. Shotter) kontra Belga Királyság (meghatalmazott: E. Dominkovits) ügyben, az EK 226. cikk alapján kötelezettségesség megállapítása iránt 2004. június 8-án benyújtott kereset tárgyában a Bíróság (ötödik tanács), tagjai R. Silva de Lapuerta, a tanács elnöke, J. Makarczyk és P. Kūris (előadó) bírák, főtanácsnok: F. G. Jacobs, hivatalvezető: R. Grass, 2005. március 10-én meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

1) Mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférésről, valamint azok összekapcsolásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/19/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek („hozzáférési irányelv”), az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek („engedélyezési irányelv”), az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek („keretirányelv”), az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek („egyetemes szolgáltatási irányelv”), a Belga Királyság nem teljesítette az ezen irányelvekből eredő kötelezettségeit.

2) A Belga Királyságot kötelezi a költségek viselésére.

(¹) HL C 190., 2004.7.24.

A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE

(második tanács)

2005. február 17.

a C-250/03. sz. (Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia előzetes döntéshozatal iránti kérelme) Giorgio Emanuele Mauri kontra Ministero della Giustizia Commissione per gli esami di avvocato preso la Corte d'appello di Milano ügyben (¹)

(Eljárási szabályzat 104. cikkének (3) bekezdése – Ügyvédi szakma gyakorlásának engedélyezése – Az ügyvédi szakma gyakorlására való felhatalmazás megszerzését lehetővé tévő vizsgára vonatkozó szabályozás)

(2005/C 115/17)

(Az eljárás nyelve: olasz)

A C-250/03. sz. ügyben a Bírósághoz az EK 234. cikke alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (Olaszország), a Bírósághoz a 2003. június 11-én érkezett, 2002. november 13-i végzésével terjesztett elő az előtte Giorgio Emanuele Mauri és a Ministero della Giustizia, Commissione per gli esami di avvocato preso la Corte d'appello di Milano között folyamatban levő eljárásban, a Bíróság (második tanács) tagjai: C. W. A. Timmermans (előadó) tanácselnök, C. Gulmann, R. Schintgen, J. Makarczyk, J. Klučka bírák, főtanácsnok: P. Léger, hivatalvezető: R. Grass, 2005. február 17-én meghozta végzését, amelynek rendelkező része a következő:

Az EK 81., EK 82. és az EK 43. cikkeivel nem ellentétes egy olyan szabály, mint amelyet az 1933. november 27-i 1578. sz. királyi törvényrendelet 22. cikke ír elő, annak az alapügy tényállása idején alkalmazandó változatában, amely szerint azon vizsga keretében, amely az ügyvédi szakma gyakorlása engedélyezésének előfeltétele, a vizsgabizottság az Igazságügyi Minisztérium által kinevezett öt tagból áll, amelyek közül kettő bíró, egy jogi egyetemi oktatótanár és kettő ügyvéd, ez utóbbiakat a Consiglio nazionale forense (ügyvédi kamara nemzeti tanácsa) az érintett kerületi ügyvédi kamarák tanácsainak közös javaslata alapján jelöli ki.

(¹) HL C 200., 2003.8.23.

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (kibővített ötödik tanács) a T-168/02. sz. IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH (támogatja: a Holland Királyság, a Svéd Királyság és a Dán Királyság) kontra Európai Közösségek Bizottsága (támogatja: Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága) ügyben 2004. november 30-án hozott ítélete ellen a Svéd Királyság által 2005. február 14-én benyújtott fellebbezés

(C-64/05. P. sz. ügy)

(2005/C 115/18)

(Az eljárás nyelve: angol)

A Svéd Királyság, képviseli K. Wistrand, meghatalmazotti minőségben, 2005. február 14-én fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (kibővített ötödik tanács) a T-168/02. sz. IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH (támogatja: a Holland Királyság, a Svéd Királyság és a Dán Királyság) kontra Európai Közösségek Bizottsága (támogatja: Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága) ügyben (¹) 2004. november 30-án hozott ítélete ellen.

A fellebbező fél azt kéri, hogy a Bíróság:

1. helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróságnak a T-168/02. sz. ügyben 2004. november 30-án hozott ítéletét,
2. semmisítse meg a Bizottság 2002. március 26-i határozatát, és
3. kötelezze a Bizottságot a Svéd Királyság Bíróság előtti eljárása során felmerült költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A svéd kormány állítása szerint az Elsőfokú Bíróság megsértette a közösségi jogot a fellebbezéssel megtámadott ítéletben.

Az Elsőfokú Bíróság elsőként megállapította, hogy az 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet („a nyitottsági rendelet”) 2. cikkében szereplő, az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférési jog az említett intézmények birtokában lévő minden dokumentumra vonatkozik, és ebből kifolyólag, adott esetben kérhető tőlük a harmadik felektől – beleértve különösen a tagállamokat – származó dokumentumokhoz való hozzáférés is. Az Elsőfokú Bíróság kiemelte, hogy az úgynevezett szerzőségi szabályt – vagyis azt az elvet, miszerint a dokumentumot elkészítő személy rendelkezik a dokumentumról, és így ő dönti el, hogy az közzétehető-e, függetlenül attól, hogy az kinek a birtokában van – nem foglalták bele a rendelet szövegébe.

Mindazonáltal, az Elsőfokú Bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a nyitottsági rendelet 4. cikkének (5) bekezdéséből az következik, hogy a tagállamok különleges bánásmód alá tartoznak, és az általuk elkészített dokumentumokra a szerzőségi szabály vonatkozik. Ezen álláspont indokolásaként az Elsőfokú Bíróság kiemelte, hogy: először is, a nyitottsági rendelet 4. cikkének (5) bekezdése szerinti beleegyezés beszerzésének kötelezettsége másként nem lenne betartható; másodsor pedig, a rendeletnek se nem célja, se nem következménye a nemzeti jogszabályok módosítása. Az Elsőfokú Bíróság szerint a tagállam nem köteles indokolni a nyitottsági rendelet 4. cikkének (5) bekezdése szerinti kérelmét.

A svéd kormány azonban úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság értelmezését semmi sem támasztja alá kifejezetten és egyértelműen, sem a szóban forgó rendelkezésben, sem a nyitottságra vonatkozó rendelet más részében. Ilyen körülmények között, az Elsőfokú Bíróság értelmezésének alapjául szolgáló érvek egyike – sem egyenként sem együttesen – sem indokolhatja a nyitottsági rendelet fundamentumát képező, alapvető szabály figyelmen kívül hagyását. A rendeletnek megfelelően, a dokumentummal rendelkező intézmény joga annak eldöntése, hogy a dokumentum közzétehető-e. Ha a nyitottsági rendelet 4. cikke (1)–(3) bekezdésében foglalt, a közzététel szabályára vonatkozó kivételek egyike sem alkalmazható, akkor a dokumentumot közzé kell tenni. A beleegyezés megszerzésének a nyitottsági rendelet 4. cikkének (5) bekezdésében foglalt kötelezettsége olyan eljárási szabály, amely akkor is a rendelet célját szolgálná, ha a tagállamok nem kapnának abszolút vétőjogot. A vétőjog hiánya nem vonja maga után a nemzeti jogszabályok módosítását sem.

A nyitottsági rendelet szerint, valamely dokumentumhoz való hozzáférést elutasító határozat csak a 4. cikk (1)–(3) bekezdésében foglalt kivételek valamelyike alapján hozható. Ha az adott tagállam nem indokolja meg a dokumentum közzétételének elutasítását, azáltal azt kockáztatja, hogy az intézmény nem tudja majd megállapítani, hogy létezik-e olyan különleges titokvédelmi igény, amely a dokumentum közzététele megtagadásának alapjául szolgálhat, a nyitottsági rendelet közzétételre vonatkozó szabályai alóli kivételek alapján.